Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

22. maj 2012 * [i]

»Fri bevægelighed for personer – direktiv 2004/38/EF – artikel 28, stk. 3, litra a) – afgørelse om udsendelse – straffedom – bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed«

I sag C-348/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Tyskland) ved afgørelse af 20. august 2009, indgået til Domstolen den 31. august 2009, i sagen:

P.I.

mod

Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, U. Lõhmus samt dommerne A. Rosas, E. Levits, A. Ó Caoimh, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadjiev og C. Toader,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. januar 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

– I. ved Rechtsanwälte G.L. Pagliaro og A. Caramazza

– den tyske regering ved T. Henze og J. Möller, som befuldmægtigede

– den belgiske regering ved L. Van den Broeck, som befuldmægtiget

– den danske regering ved C. Vang, som befuldmægtiget

– den estiske regering, ved M. Linntam, som befuldmægtiget

* Processprog: tysk.

– Irland ved D. O'Hagan og J. Kenny, som befuldmægtigede, bistået af barrister D. Conlan Smyth

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Varone

– den nederlandske regering ved C. Wissels og M. Noort, som befuldmægtigede

– den polske regering ved M. Szpunar, som befuldmægtiget

– Europa-Kommissionen ved D. Maidani og S. Grünheid, som befuldmægtigede

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. marts 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 28, stk. 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, s. 77, og berigtigelse i EUT 2004 L 229, s. 35).

2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem I., der er italiensk statsborger, og Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid (Tyskland) vedrørende sidstnævntes afgørelse, hvorved det blev fastslået, at I. havde mistet retten til at indrejse og opholde sig på tysk område, og at han skulle udrejse heraf, idet han ellers ville blive udsendt til Italien.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2004/38

3 23. og 24. betragtning til direktiv 2004/38 har følgende ordlyd:

»(23) Udsendelse af unionsborgere og deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed er en foranstaltning, der kan være en alvorlig belastning for de personer, der har gjort brug af de traktatfæstede rettigheder og friheder, og som reelt er integreret i værtsmedlemsstaten. Omfanget af sådanne foranstaltninger bør derfor begrænses i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og under hensyntagen til graden af de pågældende personers integration, varigheden af deres ophold i værtsmedlemsstaten, deres alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt deres tilknytning til oprindelseslandet.

(24) Følgelig gælder det, at jo stærkere unionsborgere og deres familiemedlemmer er integreret i værtsmedlemsstaten, desto stærkere bør beskyttelsen mod udsendelse være. Kun i ekstraordinære tilfælde, når det er bydende nødvendigt af hensyn til den offentlige sikkerhed, bør der kunne træffes foranstaltninger til udsendelse af unionsborgere, der har opholdt sig i mange år på værtsmedlemsstatens område, især hvis de er født og har opholdt sig der hele deres liv.

Endvidere bør reglen om ekstraordinære tilfælde ligeledes gælde for foranstaltninger til udsendelse af mindreårige for at sikre deres tilknytning til deres familie i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder.«

4 Direktivets artikel 27, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Med forbehold af bestemmelserne i dette kapitel kan medlemsstaterne begrænse den frie bevægelighed og ophold for en unionsborger eller et familiemedlem uanset nationalitet af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Der må ikke lægges økonomiske betragtninger til grund.

2. Foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger.

Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.«

5 Samme direktivs artikel 28 affattes således:

»1. Værtsmedlemsstaten skal, før den træffer afgørelse om udsendelse med begrundelse i den offentlige orden eller sikkerhed, bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration i værtsmedlemsstaten og tilknytning til hjemlandet.

2. Værtsmedlemsstaten må ikke træffe en udsendelsesafgørelse vedrørende en unionsborger eller dennes familiemedlemmer, uanset nationalitet, når de har opnået ret til tidsubegrænset ophold på værtsmedlemsstatens område, medmindre det skyldes alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed.

3. Der må ikke træffes en udsendelsesafgørelse i forhold til en unionsborger, medmindre afgørelsen er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed som fastlagt af medlemsstaten, hvis de:

a) har haft ophold i værtsmedlemsstaten i de ti forudgående år, eller

b) er mindreårige, medmindre udsendelsen er nødvendig af hensyn til barnets tarv som fastlagt i De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder.«

6 Artikel 33 i direktiv 2004/38 fastsætter:

»1. Værtsmedlemsstaten kan kun træffe udsendelsesafgørelse som straf eller som retlig følgevirkning til en fængselsstraf, hvis betingelserne i artikel 27, 28 og 29 er opfyldt.

2. Hvis en udsendelsesafgørelse i henhold til stk. 1 gennemføres mere end to år efter, at den blev truffet, skal den berørte medlemsstat efterprøve, om den pågældende fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og den skal vurdere, om forholdene har ændret sig siden den oprindelige udsendelsesafgørelse blev truffet.«

Direktiv 2011/93/EU

7 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335, s. 1) fastsætter minimumsregler vedrørende definitionen af forbrydelser og sanktioner på området seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn, børnepornografi og hvervning af børn til seksuelle formål. Det indfører bestemmelser for at forbedre forebyggelsen af nævnte lovovertrædelser og beskyttelsen af ofre herfor.

Nationale bestemmelser

8 § 6 i Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern (lov om unionsborgeres ret til fri bevægelighed) af 30. juli 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1950), som affattet ved Gesetz zur Änderung des Bundespolizeigesetzes und anderer Gesetze (lov om ændring af lov om forbundspolitiet og andre love) af 26. februar 2008 (BGBl. 2008 I, s. 215, herefter »FreizügG/EU«), bestemmer:

»(1) Der kan, med forbehold af § 5, stk. 5, kun træffes afgørelse om fortabelse af retten i henhold til § 2, stk. 1, og ske inddragelse af beviset for den fællesskabsretlige opholdsret eller for den tidsubegrænsede opholdsret og tilbagekaldelse af opholdskortet eller det tidsubegrænsede opholdskort af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed ([traktatens] artikel 39, stk. 3, og artikel 46, stk. 1 […]). Indrejseadgang kan ligeledes nægtes af de ovenfor anførte grunde. Der kan kun træffes afgørelser af hensyn til den offentlige sundhed, såfremt sygdommen er opstået inden for tre måneder efter indrejsen.

(2) En strafferetlig domfældelse er ikke i sig selv tilstrækkelig til at begrunde de i stk. 1 omhandlede afgørelser eller foranstaltninger. Kun straffedomme, som ikke er slettet af centralregistret, kan tages i betragtning, og udelukkende såfremt de omstændigheder, der har ført til disse domfældelser, tilkendegiver en personlig adfærd, som udgør en faktisk trussel mod den offentlige orden. Der skal være tale om en faktisk og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

(3) Med henblik på afgørelser, der træffes i henhold til stk. 1, skal der særligt tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold i Tyskland, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration i Tyskland samt tilknytning til hjemlandet.

(4) Der kan ikke træffes afgørelse i henhold til stk. 1, når der er opnået ret til tidsubegrænset ophold, medmindre der foreligger alvorlige hensyn.

(5) Den i stk. 1 omhandlede afgørelse kan for så vidt angår unionsborgere og deres familiemedlemmer, som har opholdt sig i Forbundsrepublikken i de ti foregående år, og for så vidt angår mindreårige kun træffes, hvis den er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed. Denne regel gælder ikke for mindreårige, når fortabelsen af retten til ophold er nødvendig af hensyn til barnets tarv. En afgørelse kan kun anses for bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed, hvis den pågældende på grund af en eller flere forsætlige lovovertrædelser er idømt en fængsels- eller ungdomsstraf på mindst fem år, der er blevet retskraftig, eller der er foreskrevet en sikkerhedsinternering ved den sidste endelige domfældelse, når Forbundsrepublikken Tysklands sikkerhed er berørt, eller der fra den pågældende udgår en terrortrussel.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

9 I. er født i Italien den 3. september 1965 og har siden 1987 boet i Tyskland. I april 1987 fik han udstedt sit første opholdskort, der efterfølgende er blevet forlænget flere gange. Han er ugift og har ingen børn. Han har ikke gennemført sin skolegang eller en erhvervsuddannelse og har kun haft midlertidigt arbejde i Tyskland. I. har fem søskende, hvoraf nogle bor i Tyskland og andre i Italien. Siden han i januar 2006 blev anholdt, har hans mor boet dels i Tyskland, dels i Italien.

10 Ved dom afsagt af Landgericht Köln den 16. maj 2006, der blev retskraftig den 28. oktober 2006, blev I. idømt en frihedsstraf på syv år og seks måneder for seksuelt misbrug af en mindreårig, seksuelt overgreb samt voldtægt. De tilgrundliggende forhold blev begået i perioden 1990-2001. Fra 1992 tvang I. næsten ugentligt, ofte ved vold eller trussel om moderens eller broderens død, offeret til samleje eller anden kønslig omgængelse. Offeret for disse strafbare forhold var hans daværende samleverskes datter, der var otte år gammel, da forholdene begyndte. I. har siden den 10. januar 2006 været fængslet, og straffen vil være udstået den 9. juli 2013.

11 Ved afgørelse af 6. maj 2008 traf Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, der er sagsøgt i hovedsagen, afgørelse om, at I. havde fortabt sin ret til indrejse og ophold på tysk område, og besluttede, at denne foranstaltning skulle fuldbyrdes straks, og pålagde ham at udrejse af området, idet han ellers ville blive udsendt til Italien.

12 Sagsøgte i hovedsagen har anført, at I. har udvist betydelig kriminel energi i sine handlinger og forvoldt offeret »uendelig smerte« gennem det årelange misbrug. Det kan ikke udelukkes, at han under lignende omstændigheder på ny vil begå samme eller tilsvarende strafbare handlinger som dem, han begik forud for sin anholdelse, navnlig henset til den lange periode, gennem hvilken lovovertrædelserne fandt sted, og den omstændighed, at ophavsmanden hertil stadig ikke har udviklet nogen bevidsthed om at have handlet retsstridigt. I.'s beskyttelsesværdige interesser er dog blevet taget i betragtning, og han er ikke i særlig grad økonomisk eller socialt integreret i det tyske samfund.

13 Den 12. juni 2008 anlagde I. sag til prøvelse af udsendelsesafgørelsen af 6. maj 2008 og anmodede om, at fuldbyrdelsen heraf blev udsat. Ved dom af 14. juli 2008 frifandt Verwaltungsgericht Düsseldorf Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, idet den bl.a. fandt, at de omstændigheder, der lå til grund for domfældelsen, havde godtgjort en personlig adfærd, som gav anledning til frygt for en aktuel, reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse, nemlig beskyttelsen af piger og kvinder mod seksuelle overgreb og voldtægt. I. havde udvist en betydelig kriminel energi, navnlig henset til den periode, gennem hvilken handlingerne var blevet begået, offerets alder og de foranstaltninger, der var blevet truffet for at undgå, at disse blev opdaget, idet han kontinuerligt truede og isolerede sit offer.

14 I. har appelleret nævnte dom til Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, der efter at have tillagt sagen opsættende virkning har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Omfatter begrebet »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed« i artikel 28, stk. 3, i [direktiv 2004/38] alene trusler mod statens indre og ydre sikkerhed forstået som statens, dens organers og centrale offentlige tjenesters fortsatte eksistens, befolkningens overlevelse samt opretholdelse af internationale relationer og nationernes fredelige sameksistens?«

Om det præjudicielle spørgsmål

15 I præmis 56 i dom af 23. november 2010, Tsakouridis (sag C-145/09, Sml. I, s. 11979), udtalte Domstolen, at artikel 28, stk. 3, i direktiv 2004/38 skal fortolkes således, at bekæmpelse af handel med euforiserende stoffer begået i en organiseret bande kan henhøre under begrebet »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed«, som kan begrunde en afgørelse om udsendelse af en unionsborger, der har opholdt sig i værtsmedlemsstaten i de ti foregående år.

16 I sit svar på et skriftligt spørgsmål fra Domstolen efter afsigelsen af Tsakouridis-dommen har den forelæggende ret anført, at der i hovedsagen består en vis tvivl om, hvorvidt og i givet fald på hvilke betingelser bekæmpelse af andre former for kriminalitet end narkotikarelateret kriminalitet begået i en organiseret bande også kan være »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed« i henhold til nævnte artikel 28, stk. 3.

17 Nævnte ret ønsker særligt oplyst, om det er muligt at udsende EU-borgere fra værtsmedlemsstaten, såfremt disse uden at tilhøre en bande eller nogen anden kriminel struktur har begået særligt alvorlige strafbare handlinger til skade for retligt beskyttede individuelle interesser, såsom seksuel autonomi, liv, frihed og fysisk integritet, og når der foreligger en betydelig risiko for, at de vil begå yderligere lovovertrædelser af lignende karakter.

18 Hvad angår den offentlige sikkerhed har Domstolen allerede fastslået, at begrebet omfatter både en medlemsstats indre og ydre sikkerhed (jf. Tsakouridis-dommen, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

19 Ifølge Domstolen fremgår det af ordlyden af og opbygningen af artikel 28 i direktiv 2004/38, at eftersom det kræves, at enhver afgørelse om udsendelse i de tilfælde, der er omhandlet i dette direktivs artikel 28, stk. 3, er »bydende nødvendig« af hensyn til den offentlige sikkerhed, hvilket begreb er væsentligt strengere end »alvorlige hensyn« i henhold til artiklens stk. 2, har EU-lovgiver klart haft til hensigt at begrænse afgørelser truffet på grundlag af nævnte stk. 3 til »ekstraordinære tilfælde«, således som anført i 24. betragtning til direktivet (Tsakouridis-dommen, præmis 40).

20 Begrebet »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed« forudsætter ikke blot eksistensen af en trussel mod den offentlige sikkerhed, men også, at en sådan trussel er endog særlig alvorlig, hvilket afspejles af anvendelsen af udtrykket »bydende nødvendig« (Tsakouridis-dommen, præmis 41).

21 Endvidere bemærkes, at medlemsstaterne ikke efter EU-retten er forpligtet til indbyrdes at anvende en ensartet værdiskala for bedømmelsen af en adfærd, som kan være i strid med den offentlige sikkerhed (jf. analogt dom af 20.11.2001, sag C-268/99, Jany m.fl., Sml. I, s. 8615, præmis 60).

22 Ifølge ordlyden af artikel 28, stk. 3, i direktiv 2004/38 bliver spørgsmålet om, hvorvidt afgørelsen er bydende nødvendighed af hensyn til den offentlige sikkerhed, »fastlagt af medlemsstaten«.

23 Selv om medlemsstaterne i det væsentlige har frihed til i overensstemmelse med deres nationale behov, der kan variere fra medlemsstat til medlemsstat og fra periode til periode, at bestemme, hvad hensynene til den offentlige orden og den offentlige sikkerhed kræver, må disse hensyn særligt i det omfang, de skal begrunde en fravigelse af det grundlæggende princip om fri bevægelighed for personer, under alle omstændigheder fortolkes strengt, således at deres rækkevidde ikke ensidigt kan fastlægges af den enkelte medlemsstat uden kontrol fra Unionens institutioner (jf. bl.a. dom af 10.7.2008, sag C-33/07, Jipa, Sml. I, s. 5157, præmis 23, og domme af 17.11.2011, sag C-430/10, Gaydarov, Sml. I, s. 11637, præmis 32, og sag C-434/10, Aladzhov, Sml. I, s. 11659, præmis 34).

24 Med henblik på at afgøre, om lovovertrædelser som de af I. begåede kan henhøre under begrebet »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed«, skal følgende elementer tages i betragtning.

25 I henhold til artikel 83, stk. 1, TEUF hører seksuel udnyttelse af børn til de områder med kriminalitet af særlig grov karakter, der har en grænseoverskridende dimension, og med hensyn til hvilke der kan ske indgreb fra EU-lovgivers side.

26 Dette mål kommer til udtryk i første betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93, hvori det fremhæves, at seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn udgør alvorlige krænkelser af grundlæggende rettigheder, navnlig børns ret til den beskyttelse og omsorg, som er nødvendig for deres trivsel; jf. De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

27 Alvoren af denne form for strafbare handlinger fremgår også af artikel 3 i direktiv 2011/93, som i stk. 4 bestemmer, at det at deltage i seksuelle aktiviteter med et barn, der endnu ikke har nået den seksuelle lavalder, skal straffes med fængsel med en maksimumsstraf på mindst fem år, mens det at deltage i sådanne aktiviteter, hvor en anerkendt position med hensyn til tillid, myndighed eller indflydelse i forhold til barnet misbruges, i henhold til samme artikels stk. 5, nr. i), skal straffes med fængsel med en maksimumsstraf på mindst otte år. Ifølge samme stk. 5, nr. iii), skal denne straf være på mindst ti år, hvis der gøres brug af tvang, magt eller trusler. I overensstemmelse med samme direktivs artikel 9, litra b) og g), skal det betragtes som skærpende omstændigheder, når lovovertrædelsen er begået af et af barnets familiemedlemmer, af en person, der bor sammen med barnet, eller af en person, der har misbrugt sin anerkendte position med hensyn til tillid eller myndighed, og den omstændighed, at lovovertrædelsen er begået med brug af grov vold, eller at barnet blev forvoldt alvorlig skade ved lovovertrædelsen.

28 Det følger heraf, at det er tilladt medlemsstaterne at anse strafbare handlinger som dem, der er opregnet i artikel 83, stk. 1, andet afsnit, TEUF, for at indebære et særligt alvorligt indgreb i en grundlæggende samfundsinteresse, der kan udgøre en direkte trussel mod befolkningens tryghed og fysiske sikkerhed og dermed være omfattet af begrebet »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed«, hvilket kan begrunde en udsendelsesforanstaltning i medfør af artikel 28, stk. 3, i direktiv 2004/38, på betingelse af, at sådanne strafbare handlinger er blevet begået på en måde, som er af særligt grov karakter, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve på grundlag af en individuel undersøgelse af den konkrete sag, der er indbragt for den.

29 Den forelæggende rets eventuelle konstatering af, at strafbare handlinger som dem, der er begået af I., henset til de værdier, der ligger til grund for retsordenen i den medlemsstat, hvor denne ret er beliggende, udgør en direkte trussel mod befolkningens tryghed og fysiske sikkerhed, skal ikke nødvendigvis føre til udsendelse af den pågældende.

30 I henhold til artikel 27, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2004/38 forudsætter enhver udsendelsesforanstaltning nemlig, at vedkommendes personlige adfærd udgør en reel og umiddelbar trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse eller en grundlæggende interesse for værtsmedlemsstaten, hvilket i almindelighed er ensbetydende med, at vedkommende vil være tilbøjelig til fortsat at udvise denne adfærd i fremtiden.

31 Det skal tilføjes, at hvis der er truffet en udsendelsesafgørelse som straf eller som retlig følgevirkning til en fængselsstraf, som først gennemføres mere end to år efter, at den blev truffet, pålægger artikel 33, stk. 2, i direktiv 2004/38 medlemsstaterne at efterprøve, om den pågældende fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og at vurdere, om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige udsendelsesafgørelse blev truffet.

32 Som det fremgår af selve ordlyden af artikel 28, stk. 1, i direktiv 2004/38, skal værtsmedlemsstaten, før den træffer afgørelse om udsendelse med begrundelse i den offentlige orden eller sikkerhed, bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration i denne stat og tilknytning til hjemlandet.

33 På baggrund af det ovenstående skal spørgsmålet besvares med, at artikel 28, stk. 3, i direktiv 2004/38 skal fortolkes således, at det er tilladt medlemsstaterne at anse strafbare handlinger som dem, der er opregnet i artikel 83, stk. 1, andet afsnit, TEUF, for at indebære et særligt alvorligt indgreb i en grundlæggende samfundsinteresse, der kan udgøre en direkte trussel mod befolkningens tryghed og fysiske sikkerhed og dermed være omfattet af begrebet »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed«, hvilket kan begrunde en udsendelsesforanstaltning i medfør af artikel 28, stk. 3, i direktiv 2004/38, på betingelse af, at sådanne strafbare handlinger er blevet begået på en måde, som er af særligt grov karakter, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve på grundlag af en individuel undersøgelse af den konkrete sag, der er indbragt for den.

34 Enhver udsendelsesforanstaltning forudsætter, at vedkommendes personlige adfærd udgør en reel og umiddelbar trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse eller en grundlæggende interesse for værtsmedlemsstaten, hvilket i almindelighed er ensbetydende med, at vedkommende vil være tilbøjelig til fortsat at udvise denne adfærd i fremtiden. Værtsmedlemsstaten skal, før den træffer afgørelse om udsendelse, bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration i denne medlemsstat og tilknytning til hjemlandet.

Sagens omkostninger

35 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 28, stk. 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF skal fortolkes således, at det er tilladt medlemsstaterne at anse strafbare handlinger som dem, der er opregnet i artikel 83, stk. 1, andet afsnit, TEUF, for at indebære et særligt alvorligt indgreb i en grundlæggende samfundsinteresse, der kan udgøre en direkte trussel mod befolkningens tryghed og fysiske sikkerhed og dermed være omfattet af begrebet »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed«, hvilket kan begrunde en udsendelsesforanstaltning i medfør af nævnte artikel 28, stk. 3, på betingelse af, at sådanne strafbare handlinger er blevet begået på en måde, som er af særligt grov karakter, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve på grundlag af en individuel undersøgelse af den konkrete sag, der er indbragt for den.

Enhver udsendelsesforanstaltning forudsætter, at vedkommendes personlige adfærd udgør en reel og umiddelbar trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse eller en grundlæggende interesse for værtsmedlemsstaten, hvilket i almindelighed er ensbetydende med, at vedkommende vil være tilbøjelig til fortsat at udvise denne adfærd i fremtiden. Værtsmedlemsstaten skal, før den træffer afgørelse om udsendelse, bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration i denne stat og tilknytning til hjemlandet.

Underskrifter

i — Der er foretaget en sproglig rettelse af præmis 27 i denne tekst efter den oprindelige offentliggørelse.